

ΑΠΟΘΗΚΗ

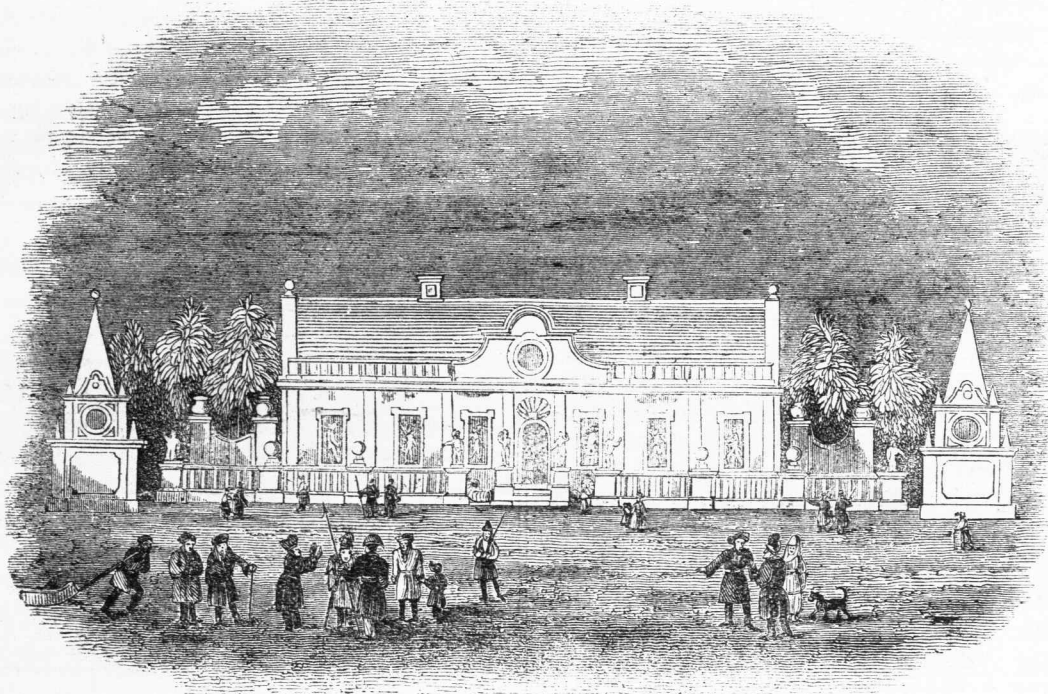
ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1841.]

[ΑΡΙΘ. 59

ΤΟ ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΝ.

Παλάτιον ἐκ Πάγου, εἰς τὴν Πετρούπολιν.

ΤΟΝ Ἰανουάριον τοῦ 1740, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίσσης Ἄννης, κατεσκευάσθη ἐν Πετρούπολει μεγαλοπρεπὲς Παλάτιον ἐκ Πάγου. Κατὰ πρῶτον ἀπεφάσισαν, καὶ πραγματικῶς ἤρχισαν, νὰ οἰκοδομῶσιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νεῦα, ὥστε νὰ ὑποφέρωσιν ὀλιγώτερον κόπον εἰς τὴν τοῦ πάγου μεταφορὰν· “ἀλλὰ,” λέγει ὁ Ῥῶσος συγγραφεὺς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐρανίζομεθα τὴν περιγραφὴν ταύτην, “ὁ πάγος τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὁ σηκόνων τὸ βάρος πολλῶν χιλιάδων ἐνόπλων ἀνδρῶν· ὁ βαστάζων μεγάλα κανόνια καὶ ὄλμους· ὁ μὴ συντριβεῖς ὑπὸ τὸ βάρος φρουρίου τινὸς ἐκ πάγου καὶ χιόνος, τὸ ὁποῖον προσεβλήθη, τακτικῶς ἀντεπολέμησε, καὶ ἠλώθη ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ῥομφαίαν εἰς τὴν χεῖρα· ὁ πάγος οὗτος ἤρχισε νὰ παραχωρῇ ὑπὸ τοὺς τοίχους τοῦ παλατίου, καὶ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃν· ὤθεν ἐξ ἀνάγκης ἐγκατέλιπον τὴν κατασκευὴν του.” Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποτυχίας ταύτης, ἀπεφασίσθη ν’ ἀρχί-

σωσιν ἐκ νέου, καὶ νὰ οἰκοδομήσωσι τὸ παλάτιον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ἐκλέχθη λοιπὸν τοποθεσία κατάλληλος, καὶ πάλιν ἐπεχείρησαν τὸ καινοφανὲς ἔργον, πλεονέκτημα ἔχοντες τὴν ἐκ τῆς πρώτης δοκιμῆς ἀποκτηθεῖσαν πείραν.

Ὁ τρόπος τοῦ οἰκοδομεῖν ἦτον ἀπλούστατος· ἐκ τοῦ καθαρωτάτου καὶ διαφανεστάτου πάγου ἐκοπτον μεγάλα κομμάτια, τὰ ὁποῖα ἐτετραγώνιζον μὲ στάδμην καὶ διαβήτην, καὶ κανονικῶς ἐγλυφον μ’ ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐκαστον κομμάτιον, ἐτοιμαζόμενον, ἀνυψοῦτο εἰς τὸν διωρισμένον αὐτοῦ τόπον διὰ γερανίων καὶ τροχαλιῶν, καὶ μίαν στιγμὴν πρὶν ἀποτεθῇ ἐπὶ τοῦ κομματίου, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ, ἐχύνετο μεταξὺ τῶν δύο ὀλίγων ὕδωρ· τοῦτο δὲ, συμπηγνύμενον, ἐντελῶς ἦγονεν αὐτά. Ὡρῶντι, ὁλόκληρος ἡ οἰκοδομὴ ἐφαίνετο, καὶ πραγματικῶς ἦτο, μονοκόμματος, “ὥραιότερα παρ’ ἂν εἶχε κτισθῇ ἀπὸ τὸ

βαρutiμότερον μάρμαρον, καθότι μάλιστα ἐκ τῆς διαφανείας καὶ τοῦ γαλανωποῦ χρωματισμοῦ τῆς ἐλάμβανε τιμαλφοῦς πέτρας ὄφιν.”

Τὸ καθεαυτὸ παλάτιον εἶχε μῆκος 56 ποδῶν, βάθος 18 ποδῶν, καὶ ὕψος, συμπεριλαμβανομένης τῆς στέγης, 21 ποδῶν. Τὸ περίφραγμα ἦτον 87 πόδας μακρὸν, καὶ 36 πλατὺ, καὶ τὸ πραγματικὸν μῆκος τοῦ προσώπου, συμπεριλαμβανομένων τῶν εἰς τὰς κόγχας πυραμίδων, ἦτον 114 ποδῶν.

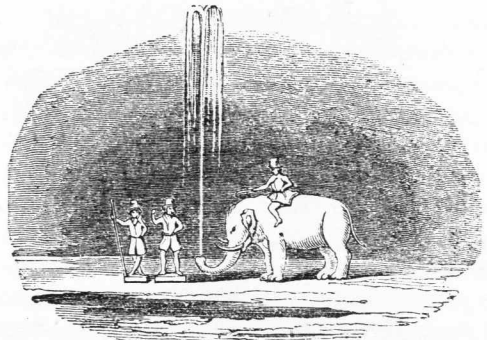
Ἀφοῦ τὸ κτίριον ἐτελειώθη, ἐσυγχωρεῖτο εἰς τὸ δημόσιον νὰ ἐμβαίνωσιν ἀκωλύτως εἰς πᾶν αὐτοῦ μέρος. Ἀλλ’ ἐπειδὴ τοῦτο ἐπέφερεν οὐ μικρὰν σύγχυσιν, περιέφραξαν τὴν εἴσοδον με ξυλίνους κιγκλίδας, καὶ ἔστησαν ἐκεῖ ὑπῆρέτας τῆς ἀστυνομίας, οἵτινες δὲν ἐσυγχώρουν εἰμὴ προσδιωρισμένον ἀριθμὸν ὑποκειμένων νὰ εἰσέρχωνται διαμιᾶς.

Τὸ πρόσωπον ἦτον ἀπλοῦν, διὰ παραστατῶν κίωνων κεχωρισμένον. Εἰς ἐκάστην διαίρεσιν ὑπῆρχε παράθυρον, τὰ πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν βεβαμμένα ὥστε νὰ παριστάνωσι πράσινον μάρμαρον. Ἀντὶ ὑαλίων μετεχειρίζοντο λεπτὰ τεμάχια πάγου, λεῖτα καὶ διαφανῆ· τὴν νύκτα ἐφωτίζοντο γενικῶς τὰ παράθυρα ταῦτα, καὶ κωμικαὶ ζωγραφίαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐκρεμάζοντο ἐσωθεν αὐτῶν. Εἶχε δὲ κάλλιστον ἀποτέλεσμα ἡ φωτοχυσία, ἐπειδὴ οὐχὶ μόνον τὰ παράθυρα ἐλαμπον, ἀλλὰ κατὰ συνέπειαν τῆς τοῦ κρυστάλλου διαφανείας ὅλον τὸ παλάτιον ἐπληροῦτο ἀπὸ λεπτὸν τι φῶς, ὁποῖον τὸ τοῦ μαργαρίτου. Ἡ κεντρικὴ διαίρεσις ἐξεῖχε, καὶ ἐφαίνετο δις θύρα· ἀλλὰ πραγματικῶς ἦτο μέγα παράθυρον, πεφωτισμένον ὡς τὰ ἄλλα. Ἐπάνωθεν τοῦ προσώπου τῆς οἰκοδομῆς ὑπῆρχον κοσμητικαὶ κιγκλίδες, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν ἡ προκλινὴς στέγη με καπνοδόχας, κατὰ τὸ σῦνηδες ὕψος τῆς τῶν Ῥώσων ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁραῖον διὰ κιγκλίδων περίφραγμα, ὅλον ἐκ πάγου, περιεκύκλου τὸ ἐξῶθεν τῆς οἰκοδομῆς· μεταξὺ δ’ αὐτοῦ καὶ τοῦ παλατίου ἦτον ἀφειμένον μέγα τι διάστημα πρὸς περιδιάβασιν. Ἦσαν πρὸς τούτοις δύο εἰσοδοὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν, με πύλας κάλλιστα κεκοσμημένας, καὶ με πορτογαλλεῖας ἐχούσας φύλλα καὶ ἄνθη, καὶ πτηνὰ ἐπὶ τῶν κλωνίων, ἅπαντα ἐκ πάγου.

Ἐξ κανόνια, τακτικῶς τρυπημένα καὶ торνευμένα, με τοὺς τροχοὺς καὶ τὰ φορεῖά των, ἴσταντο ἐμπροσθεν τῶν κιγκλίδων, τρία ἐκατέρωθεν· ταῦτα εἶχον μὲν τὴν διάμετρον τῶν κοινῶς γεμιζομένων με μίαν ὁκτὰν πυρίτιδος· ἀλλ’ ἐπειδὴ συνέκειντο ἀπὸ τόσοσιν θραυστήν ὕλην, δὲν ἐκρίθη ἀσφαλὲς νὰ βάλωσιν εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ ἐν δέκατον τῆς ὁκτῆς· ἡ σφαῖρα ἦτον ἀπὸ σκληρὸν στυπνίον, καὶ ἐκτυπᾶτο δυνατὰ. Δις ἢ τρίς ἐμπυροβολήθησαν ἀπὸ τὰ κανόνια ταῦτα καὶ σιδηραὶ σφαῖραι, χωρὶς νὰ τὰ διαρρήξωσιν. Ἐγινε δὲ τὸ πείραμα ἐνώπιον τῆς αὐλῆς, καὶ ἡ σφαῖρα διετρύπησε σκληρὰν σάνίδα δύο δακτύλων τὸ πάχος, εἰς ἐξήκοντα βημάτων ἀπόστασιν. Δύο ὅμοιοι ἔστεγον εἰς ἐκάστην πλευρὰν τῆς εἰσόδου· οὗτοι ἦσαν τοῦ μεγέθους ἐκείνων, οἵτινες

χωροῦσι βόμβαν εἰκοσιπέντε οκαῶν· ἐγχεόμενοι εἰς μετὴν αὐτὴν ποσότητα πυροκόνεως καθὼς τὰ κανόνια. Εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἔστεγον δύο δελφῖνες, ἀναμμένην νάφθαν ρίπτοντες τὴν νύκτα ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, διὰ κεκρυμμένων σωλήνων.

Εἰς ἐκάστην ἄκρην τῆς σειρᾶς τῶν κανονίων ἴστατο μία πυραμὶς, σφαῖραν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔχουσα. Ἦσαν δὲ ἀνηγερμένοι ἐπὶ ὠραίων στυλοβατῶν, καὶ εἶχον κυκλοειδὲς παράθυρον, περὶ τοῦ ὁποίου ἡλιοτρόπιον ἦτον εἰκονισμένον ἐφ’ ἐκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν. Ἐντὸς ἦσαν κοῖλαι, καὶ ἡδυνάτο τις νὰ εἰσέλθῃ μόνον διὰ θύρας ἐκ τῶν ὀπισθεν. Μέγας ὀκτάπλευρος φανὸς ἐκ χαρτίου, με τερατῶδη σχήματα ἐπ’ αὐτοῦ ζωγραφημένα, ἐκρέματο εἰς τὸ μέσον ἐκάστης πυραμίδος, καὶ ἐφωτίζετο τὴν νύκτα· ἄνθρωπος δὲ τις ἔνδον ἰστάμενος περιέστρεφε τὸν φανὸν, καὶ ἕκαστον τῶν ἐπ’ αὐτοῦ σχημάτων παριστάνετο ἐκ διαδοχῆς εἰς τὸ παράθυρον τῆς πυραμίδος, μεγίστην διασκέδασιν εἰς τὸ πλῆθος προξενούντα.

Ἐλέφας ἐκ Πάγου.

Ἀριστερόθεν τῆς οἰκοδομῆς ἔστεκεν ἐλέφας τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἐπὶ δὲ τῶν νώτων αὐτοῦ Πέρσης, κρατῶν πέλεκυν εἰς τὴν χειρὰ του· δύο ἄλλοι Πέρσαι, ἔξω δ’ οἱ εἰς ἐκράτει δόρυ, ἦσαν τεθειμένοι ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Ὁ ἐλέφας ἦτο κοῖλος, καὶ ἀνέρριπτεν ὕδωρ διὰ τῆς προβοσκίδος του εἰς εἰκοσιτεσσάρων ποδῶν ὕψος. Τοῦτο ἐγίνετο διὰ σωλήνων, οἵτινες ἐφέροντο ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν τοῦ Ναυαρχείου, ὀλίγον ἀπέχοντος. Τὴν νύκτα ἐβάλλετο καιομένη νάφθα ἀντὶ τοῦ ὕδατος, καὶ λέγεται ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο παραδοξότατον, καθότι ἐφαίνετο ὡς ρεῦμα πυρός. Πρὸς πλειοτέραν ἀκόμη τέρψιν ἄνθρωπος εἰσῆρχετο ἔνδον τοῦ σχήματος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐφύσα διὰ τινων σωλήνων, ὥστε νὰ κάμνῃ θόρυβον ὡς τὸ βρύχημα τοῦ ἐλέφαντος. Δεξιόθεν τοῦ παλατίου, ἀπέχον περίπου ὅσον ὁ ἐλέφας, ἦτο λουτρὸν ὠκοδομημένον ἀπὸ μακρὰ καὶ στρογγύλα κομμάτια πάγου, ὡς τὰ ἐν Ῥωσσίᾳ συνειδριζόμενα ἀπὸ στελέχη λουτρά· “τὸ λουτρὸν τοῦτο,” λέγει ὁ συγγραφεύς μας, “πραγματικῶς ἐπύρωσαν καὶ μετεχειρίσθησαν καὶ δις καὶ τρίς.”

Τὸ ἐξῶθεν περιγράφαντες, ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἐσωθεν τοῦ “μεγάλου τούτου παιγνίου.” Ἡ εἴσοδος ἦτον

δπισθεν, καὶ ὁ Θεατὴς ἐμβαινεν εἰς εὐρύχωρον καὶ περικαλλῆ αὐλὴν μ' ἓνα θαλάμον ἑκατέρωθεν. Ἄλλοι θαλάμοι παρὰ τούτους δὲν ὑπῆρχον, ὥστε ἦσαν ἀρκετὰ εὐρύχωροι, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν δὲν ἦτον ἄλλη στέγη, ἦσαν καὶ ὑψηλότατοι.

Εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τούτων, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ κοιτῶν, ἐβλεπέ τις τράπεζαν μὲ καθρέπτην, κόνεις παντὸς εἶδους, μυρωδικὰ, φιάλας, ποτήρια, ὠρολόγιον, ἓν ζευγάριον κηροπηγίων καὶ κηρῶν, ὅλα ἐκ πάγου· ἐνίοτε οἱ τὸ φαινόμενον κηροῖ, ἀλειφόμενοι μὲ νάφθαν, ἀνάπτοντο χωρὶς νὰ διαλύωνται. Ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης ἦσαν τεθειμένα δύο μικρὰ σχήματα ὡς ἔδραι, καὶ κάτοπτρον ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον. Εἰς τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ θαλάμου ἦτον ὁ κράββατος, μὲ στρώμα, προσκεφάλαια, καὶ ἐπάπλωμα, καταπετάσματα περικαλλῶς εἰργασμένα, καὶ ἄλλα ἐπιπλά. Δεξιόθεν ἦτον ἐστία, κομψῶς γεγλυμμένη, ἐντὸς δὲ ἦσαν δαυλοὶ ἐκ πάγου, τοὺς ὁποῖους κάποτε ἤλειφον μὲ νάφθαν καὶ ἀναπτον. Ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κοιτῶνος ἦσαν ἀναλόγως παρεσκευασμένα.

Ὁ ἄλλος κυριώτερος θαλάμος ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἐστιατόριον· ἐνταῦθα ἦτο τράπεζα μὲ εὐμορφον ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐκ πάγου τροχοὶ ἐβλέποντο διὰ μέσου τῆς διαφανοῦς θήκης. Ἐνθεν κάκειθεν ἦσαν σκίμποδες ἢ σοφάδες περικαλλῶς γεγλυμμένοι, καὶ δύο μεγάλοι ἀνδριάντες ἦσαν τεθειμένοι εἰς τὰς γωνίας τοῦ θαλάμου, ἐκτὸς ἄλλων ἐπίπλων.

Ἐνταῦθα παύει ἡ περιγραφὴ τοῦ παμμεγέθους τούτου παιγνίου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀλήθειαν ἦτο προσωρινόν, ὅσον ἐφαίνετο διαρκές·—τοῦ παλατίου, τὸ ὁποῖον, πρὸ ὀλίγου ρεῦμα ὄν, μετ' ὀλίγον πάλιν εἰς ρεῦμα μετετρέπη. “Ἐνόσω διήρκει τὸ ὑπερβολικὸν ψύχος,” λέγει ὁ Ῥώσσος συγγραφεὺς, “τουτέστιν ἀπ' ἀρχῆς Ἰανουαρίου ἕως εἰς τὰ μέσα Μαρτίου, τόσον χρόνον ἴστατο ἡ παράδοξος αὕτη οἰκοδομή· ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὸ νότιον πλευρὸν, καὶ βαθμηδὸν διελύθη.”

Ο ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΗΣ, ὅστις ἔφερε γάλα εἰς τὴν οἰκίαν μου, τόσον ἐπλούτησεν, ὥστε παρήτησε τὸ ἔργον του, ἠγόρασεν οἶκον, ἐστόλισεν αὐτόν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν ἡσυχίᾳ· ἀλλὰ βαρυνθεὶς τὴν ἀργίαν μετεπώλησε τὸν οἶκον, καὶ ἐστράφη πάλιν εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖόν του.

Πῶς νὰ διάγωμεν χρηστὸν βίον;—Μὴ πράττοντες ὅ,τι καταχρῶμεν εἰς ἄλλους.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ.—Γονεῖς καὶ φίλοι πολλάκις λησμονοῦν ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦναι τὸ μέλλον ἐπάγγελμα τῶν τέκνων των, ἢ ἄλλων ἐπιτροπευομένων μεираκίων, εὐυπόληπτον μόνον ἢ ἐπικερδές, ἢ τοιοῦτον εἰς ὁποῖον νὰ ἐπιτύχωσι διὰ τῆς τοῦ οἴκου αὐτῶν ἐπὶ ῥόης· πρὸς τούτοις, ἀρμόζει νὰ ἐμβαινῶσιν εἰς τὸν λογαριασμὸν τὰ προτερήματα, ἢ διάθεσις, ἢ φυσικὴ πνευ-

ματικὴ ἐπιρρέπεια τοῦ ἀμέσως ἐνεχομένου ἀτόμου· διότι, ἂν τὸ οὐσιωδέστατον τοῦτο παραλειφθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των, τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι, ἂν ἔχῃ ἀτομικότητα χαρακτῆρος, θέλου σμικρύνειν τὴν εὐδαιμονίαν του, ἐνῶ πάσαις δυνάμεσι προσπαθοῦν νὰ τὴν αὐξήσῃ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

ΤΟΝ χαρακτῆρα τῆς κοινωνίας ὁποῦδήποτε καὶ καθ' οἰανδήποτε χρόνον περίοδον ἐμπορεῖ τις μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν νὰ γνωρίσῃ, παρατηρῶν εἰς ποίαν τάξιν ἀνθρώπων ἀποδίδεται ἡ μεγαλητέρα ὑπόληψις. Ἐὰν ὑπὸ τινος λαοῦ αἱ γυναῖκες ἐξευτελίζωνται, καὶ περιφρονῶνται, καὶ ἀναγκάζωνται νὰ ὑποφέρωσιν αὐστηροὺς κόπους, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες οὔτε γίνονται συμμέτοχοι, δύναται τις μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐσχάτη βαρβαρότης κυριεύει τὸν λαὸν τούτον. Ἡ τῶν γυναικῶν ἀνύψωσις εἰς τὸν κοινωνικὸν βαθμὸν εἶναι ἀπὸ τὰ πρότιστα τεκμήρια τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅπου τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὀλίγον ἐπροχώρησε, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅπου ἀγροικία ἐπικρατεῖ, ἐκεῖ θαναμάζεται μᾶλλον ἡ πολεμικὴ ἀρετὴ, καὶ ὁ στρατηγὸς γίνεται νομοθέτης ἐνταυτῷ καὶ πολιτικός. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου καὶ τῆς ὑπολήψεως εἶναι ἀκόμη ἀσήμαντος ἐνταῦθα, καὶ ἀπαιτεῖται ἡ αὐστηρὰ ἐξουσία τῆς ῥομφαίας. Εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἴσως ἐπικρατεῖ μᾶλλον τὸ ἱερατεῖον. Οὗτος εἶναι ὁ αἰὼν τῆς δεισιδαιμονίας, καθ' ὃν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμαθον νὰ συλλογίζωνται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἕκαστος, ἀλλ' ἔχουσι ναρκωμένας τὰς νοητικὰς δυνάμεις· ἐξακολουθεῖ δὲ, ἕως ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς πνευματικῆς ταύτης δουλείας. Εἰς κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας ἔτι μᾶλλον προχωρημένην, ἀναγνωρίζονται τὰ δικαιώματα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ ἀρχίζουν αὐταὶ νὰ τάσσωνται εἰς τὸν ἀνήκοντα βαθμὸν, καὶ νὰ ἐκτιμῶνται ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Κατὰ τὸν αἰῶνα τῆς στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς, ὁ ἔμπορος, ὁ χειροτέχνης, καὶ ὁ γεωργὸς θεωροῦνται μετὰ περιφρονήσεως, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματά των λογίζονται ὡς θέτοντα αὐτοὺς ἔξω τῆς σειρᾶς τῶν εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων. Ἡ παρακμὴ τοιαύτης ἀλόγου καὶ ἀδεμελιώτου δοξασίας εἶναι θρίαμβος, κατορθωτὸς μόνον ὑπὸ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καὶ πλεόν ἐκτεταμένης διδόμεως τῶν φώτων. Ὑπάρχει δ' ἀκόμη ἐν Εὐρώπῃ ἡ τοιαύτη πρόληψις, καίτοι εἰς στενὸν κύκλον περιορισμένη, καὶ αὐτὸν ταχέως συστελλόμενον κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης πεντηκονταετηρίδος. “Πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν,” λέγει ὁ Σισμόνδης εἰς τὰς περὶ Πολιτικῆς Οἰκονομίας Μελέτας του, “ἐνεργεῖται εἰς τὴν δημόσιον ὑπόληψιν μεταβολὴ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, ἐντελεστέρα τῆς ἡδὴ γενομένης ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἐγνωρίσθη, διεκηρύχθη ὑπὸ τῶν φιλοσόφων, ὅτι ἡ βιομηχανία εἶναι ἡ μεγάλη εὐεργέτις τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ βιομηχανία ἔκτοτε μέχρι